

Jézus egyre elkeseredettebben próbálja elmondani, átadni, hogy miért jött. Közben készülnek számára a csapdák, amelyekből rendre kihúzza a fejét.

Néhány napja történt a templomtisztítás. Most pedig a templomban tanít és gyógyít. A farizeusok felelősségre vonják: milyen hatalommal teszi mindezt?

Miért kell újra ez a kérdés? Hiszen Jézus már megmondta: „De ha én Isten Lelkével űzöm ki az ördögöket, akkor már elérkezett hozzátok az Isten országa” (Mt 12,28).

Látva a csapdát, Jézus most kitér a válasz elől, és a másik fél elevenére tapint. Mondják meg, honnan van János keresztsége? Azok persze nem mernek válaszolni.

Mi a tanulság ebből a szituációból számomra?

- Okosnak lenni, mint a kígyó. Kitérni az összeütközés elől, amíg lehet. Nem megalkuvással!
- Látják az életemet és rám kérdeznek? Úgy élek, hogy látható a Jézushoz tartozásom? Tudok úgy válaszolni a nekem szegezett kérdésekre, hogy legalább elgondolkozzanak?
- Másrésről: a farizeusok is láthatták, felismerhették Jézus hatalmát, küldetését. De nem akarták, nem merték. Néztek és nem láttak. Mennyire vagyok tisztában a saját beidegződéseimmel, szemellenzőmmel? Meglátom a nem szokványos helyzetben is, hogy hol a helyem?

Aczél Márta, Halásztelek

